

jež byly pravoplatně schváleny, a rozhodovaly v instančním pořadí o zrušení takových smluv před vypršením lhůty, na kterou byly uzavřeny (srov. nář. Boh. A 5927/26). Nelze dovodit takové právo ani z § 2 zák. č. 241/1921, na nějž se obě správní instance odvolaly, nejen proto, že toto ustanovení propůjčuje úřadu jen právo dozorčí, nikoli však právo přezkoumávati usnesení obce v cestě instanční, nýbrž hlavně z toho důvodu, že z něho nelze vyčísti oprávnění úřadů rozhodovati ve věci, která je podle své povahy otázkou čistě soukromoprávní.

Není-li však normy, která by povolávala adm. úřady, aby v konkrétní věci autoritativně rozhodovaly, bylo povinnosti župního úřadu, aby zmatečný výrok I. stolice odstranil. Neučinil-li tak, nýbrž sám vydal v téže věci meritorní rozhodnutí, vybočil z rámce působnosti přikázané mu zákonem.

Č. 7594.

Honební právo (Čechy): * Honební společenstvo zůstává pánem myslivosti, i když vykonává honitbu znalcem (§ 14 hon. zák.); vydávati honební povolení (§ 25 hon. zák.) přísluší proto honebnímu společenstvu.

(Nález ze dne 29. listopadu 1928 č. 31.912.)

Věc: Václav J. ve Ž. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran výkonu práva myslivosti znalcem.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Honební výbor ve Ž. usnesl se dne 23. října 1926 na tom, aby právo myslivosti hon. společenstva ve Ž. vykonáváno bylo v době od 1. února 1927 do 31. ledna 1933 Rudolfem B., přísežným znalcem honitby.

Ke stížnosti Václava J. a spol. zrušila okresní správní komise v N. výměrem ze 16. března 1927 usnesení hon. výboru a nařídila pronájem práva myslivosti veř. dražbou.

Zsv v Praze nař. rozhodnutím vyhověl stížnosti honebního výboru, rozhodnutí osk zrušil a vzal usnesení honebního výboru na vědomí. —

O stížnosti uvážil nss takto: — — — — —

Žal. úřad vyslovil, že racionelní výkon myslivosti, udržování honitby v dobrém stavu a hájení zemědělských zájmů jest podle smlouvy se znalcem ze 17. října 1926 plně zaručena. Stížnost naproti tomu vytýká, že prý žal. úřad vzal na vědomí výkon práva myslivosti znalcem přes to, že hon. výbor znalce B. omezil smlouvou ze 17. října 1926 do té míry, že ve skutečnosti bude na úkor stavu zvěře i zájmů zemědělských vykonávati právo myslivosti hon. výbor, a nikoliv znalec, ač § 14 hon. zák. vylučuje hon. výbor z ingerence na výkon práva myslivosti, a jako konkrétní případ uvádí vydávání honebních povolení hostům honebním.

V daném případě zavázal se znalec cit. smlouvou vůči hon. výboru, že bude provozovati honitbu způsobem odpovídajícím zásadám myslivosti, že hon. lístky vydá dle návrhu hon. výboru, ale výhradně jen těm, kdož budou dodržovati správný postup v honitbě a budou šetřiti všech

porostů, aby nebylo sporu s majiteli pozemků. Kromě toho byla smlouvou účast hon. hostů omezena na společné vycházky a hony, a odstřel zvěře ujednáán s ohledem na možné škody na úrodě od 1. září.

Obsah smlouvy té neodporuje zákonu, neboť znalec ustanovený podle § 14 hon. zák. jest toliko smluvním pomocným orgánem hon. výboru, majícím jako orgán odborný zabezpečiti racionelní výkon práva myslivosti a jeho ustanovením nezbavuje se hon. výbor práva, aby jménem společenstva honebního, jako pána honitby, vydával hon. hostům povolení honební.

Že by tento obsah smlouvy nemohl vésti k závěru, že jsou jí plně zaručeny racionelní výkon myslivosti, udržování honitby v dobrém stavu a hájení zájmů zemědělských, nss, posuzuje otázku tu v mezích ustanovení 2 odst. § 6 zák. o ss, neshledal.

Č. 7595.

Vojenské věci: I. * Podle rak.-uher. služebního předpisu A-42 není superarbitrační řízení skončeno již nálezem a návrhem superarbitrační komise, nýbrž teprve výrokem min. války (nár. obrany), na základě nich vydaným (srovnej také § 3 vládn. nař. č. 199/1926). — II. * § 10 zák. č. 288/1924 o vojenských požitcích zaopatřovacích má na mysli jen superarbitrační řízení takto již ukončené.

(Nález ze dne 29. listopadu 1928 č. 31.961.)

Prejudikatura: Boh. A 6182/26.

Věc: Artur M. v B. (adv. Dr. Ant. Fischer z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o úpravu zaopatřovacích požitků podle zák. č. 288/1924.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l sloužil v býv. armádě rak.-uher. jako voj. gážista, posléze jako setník, činně až do státního převratu, byl ve válce zraněn a uznán při superarbitraci dne 19. října 1917 a dne 24. května 1918 dočasně nezpůsobilým polní služby, ale místních služeb schopným s tím, že má býti v listopadu 1918 znovu superarbitrován. Výnosem likvidujícího min. války ve Vídni z 22. dubna 1919 byl dnem 1. ledna 1919 přeložen na vlastní žádost do výslužby. Přihláškou z 8. března 1919 žádal, aby byl do čsl. armády převzat jako gážista ve výslužbě. Návrh osobní a stížnostní komise z 27. srpna 1920: »Vyhovuje, přijmouti do výslužby, žádá«, byl rozhodnutím ministra nár. obr. z 19. října 1921 schválen a převzetí st-le jako kapitána ve výslužbě v osob. věstníku mno ze 4. března 1922 č. 20 uveřejněno.

K rozkazu mno z 2. dubna 1921 byl st-l podroben dne 20. července 1921 superarbitraci, při níž byl pro počasný zánět kolenního kloubu a pro neurastenii uznán dočasně ke službě nezpůsobilým. Výnosem mno z 23. ledna 1922 byl pak přeložen dnem 1. ledna 1919 do výslužby a přiznány mu zaopatř. požitky od téhož dne.

Superarbitrační návrhy z 20. července 1921 byly vyřízeny výnosem mno z 28. července 1922, jímž bylo nařízeno, aby byl st-l ihned opětně superarbitrován, a současně přiznán mu od 1. srpna 1921 na dobu 1